

Arrest

nr. 211 345 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 14 november 2015, verklaart er zich op 16 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 20 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 21 juni 2018 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Qole Khesh gelegen in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Maidan Wardak. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond tot aan uw vertrek naar België. Uw vader werkte als landbouwer op de gronden van generaal Y., het dorps hoofd. Ongeveer zeven maanden voor uw vertrek vernam u van uw familie dat u moest trouwen met generaal Y.. U wilde dit niet, onder andere omdat hij al 65 of 70 jaar oud was. Ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek kwam een man genaamd H.H. (O.V. X, CGVS X) naar uw woning en hij vroeg naar uw vader. Uw ouders waren echter aan het werken op de velden. Hij praatte met u en u begon te huilen en vertelde hem dat u zelfmoord wilde plegen omdat u gedwongen was om te trouwen met generaal Y.. H. vertelde u dat hij gekomen was om zijn gronden te verkopen omdat hij bekeerd was tot het christendom en niet in Afghanistan kon blijven. Hij vroeg u om met hem mee te gaan naar Europa. Omdat hij tenminste jonger was dan generaal Y. stemde u toe. Hij verkocht zijn gronden aan generaal Y. en regelde de reis. Op 16 november 2015 deden jullie in België een verzoek om internationale bescherming. Ondertussen hebben jullie samen een zoontje dat geboren is in Tielt. Aangezien H. bekeerd was besliste u om eveneens christen te worden. Op 16 juli 2017 werden u en uw zoontje gedoopt in een protestantse kerk in Brugge. Ter staving van uw verklaringen legde u een taskara alsook foto's en een attest van uw doopsel voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw bekering tot het christendom geenszins weten te overtuigen. Zo bleek uw kennis over het christendom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS volledig onbestaande. Nochtans werd u twee dagen later gedoopt (hetgeen u staafde aan de hand van foto's en een attest). Het enige wat u over het christendom bleek te weten was dat Jezus gestorven is aan het kruis voor de zonden van de mensen. Voor de rest wist u helemaal niets (CGVS, p. 5). Treffend is ook dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaarde sjiitisch moslim te zijn. Toen u nogmaals werd gevraagd of u sjiitisch moslim bent antwoordde u bevestigend om pas later plotsklaps aan te geven dat u zich hebt bekeerd tot het christendom (CGVS, p. 3 en 4). U gaf aan dat uw partner H. zich reeds bekeerd had toen u hem leerde kennen (CGVS, p. 5). Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd echter eveneens een weigeringsbeslissing genomen, onder andere omdat hij niet aannemelijk had gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel ingegeven waren door een oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd waren door opportunisme. Gelet op bovenstaande dringt eenzelfde beslissing voor u zich op.

Vervolgens haalde u aan dat u gedwongen werd om te trouwen met generaal Y. en dat u daarom besliste naar Europa te vluchten met H. (CGVS, p. 7 en 8). Ook hier kan echter geen enkel geloof aan worden gehecht. Uw verklaringen zijn immers onwaarschijnlijk en weinig consistent.

Zo dient vooreerst opgemerkt dat uw kennis over de man aan wie u was uitgehuwelijkt beperkt is. Nochtans was hij de werkgever van uw vader en dorps hoofd van het dorp waar u uw ganse leven zou hebben doorgebracht (CGVS, p. 8). Zo kende u zijn volledige naam niet en waarom hij de titel van generaal draagt wist u evenmin. U wist weliswaar te zeggen dat hij getrouwd was en vier dochters had, doch u kende slechts twee van zijn dochters bij naam. Over zijn vrouw wist u buiten haar naam niets meer te vertellen (CGVS, p. 8).

Daarnaast zijn uw verklaringen en deze van H. allerminst consistent. Zo verklaarde hij dat hij u ontmoette toen u de afwas aan het doen was in een stroom en dat u hem toen vertelde over uw nakend gedwongen huwelijk (CGVS H., p. 13). Hij zou u toen gezegd hebben dat hij christen was en u voorgesteld hebben om samen met hem te vluchten (CGVS, p. 6). Uzelf bracht echter een andere versie van de feiten. U verklaarde immers dat H. naar uw woning kwam en vroeg naar uw vader. Uw ouders waren echter niet thuis, jullie begonnen een gesprek en u vertelde hem dat u tegen uw wil moest trouwen (CGVS, p. 7 en 8). Daarop vertelde H. u dat hij het land moest verlaten omdat hij zich bekeerd had tot het christendom en hij stelde u voor om met hem mee te gaan (CGVS p. 7 en 8). Dat u in een context als de Afghaanse aan een voor u onbekende man zou vertellen over uw problemen is allerminst aannemelijk. Dat u zomaar met hem zou meegaan naar Europa is nog minder geloofwaardig.

Uw uitleg voor uw drastische beslissing om met een onbekende naar Europa te vertrekken, namelijk dat uw verloofde oud was en H. tenminste jong, overtuigt geenszins (CGVS, p. 9). Bevreemdend is ook dat

u niet in het minst geschokt was toen H. u vertelde dat hij christen was geworden en dat u daar helemaal geen oordeel over had (CGVS, p. 9).

Gelet op het geheel van bovenstaande kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

De door u voorgelegde taskara kan aan bovenstaande niets wijzigen. Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel

een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op de verklaringen van uw partner over zijn herkomst in Afghanistan dient opgemerkt dat u tevens beschikt over een vestigingsalternatief in de stad Kabul.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale

organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit het administratief dossier van uw echtgenoot blijkt dat hij afkomstig is uit de stad Kabul. Er kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat u als zijn partner over voldoende familiebanden beschikt om zich bij terugkeer naar Afghanistan met hem te vestigen in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddeorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een rapport van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3) en een schrijven van een protestantse kerk (stuk 4).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 september 2018 samen een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – update*" van mei 2018, het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 en de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan dat zij in Afghanistan dreigt gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan generaal Y., alsook dat zij vervolging vreest omdat zij zich in België bekeerde tot het christendom. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar kennis over het christendom dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden bekering tot deze religie; (ii) haar kennis over generaal Y. eveneens dermate beperkt is dat zij niet aannemelijk maakt dat zij gedwongen zou worden uitgehuwelijkt aan deze persoon; (iii) zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegden over de wijze waarop zij elkaar zouden hebben leren kennen; (iv) het in de Afghaanse context ongeloofwaardig is dat verzoekster aan een voor haar onbekende man zou vertellen over haar problemen en dat zij niet geschokt was wanneer deze man haar vertelde dat hij zich tot het christendom had bekeerd, haar vroeg om met hem mee te vluchten naar Europa en dat zij hierop ingaat enkel omdat deze man tenminste niet zou oud is als generaal Y.; en (v) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van

de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden bekering tot het christendom geenszins kunnen overtuigen:

“Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw bekering tot het christendom geenszins weten te overtuigen. Zo bleek uw kennis over het christendom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS volledig onbestaande. Nochtans werd u twee dagen later gedoopt (hetgeen u staafde aan de hand van foto's en een attest). Het enige wat u over het christendom bleek te weten was dat Jezus gestorven is aan het kruis voor de zonden van de mensen. Voor de rest wist u helemaal niets (CGVS, p. 5). Treffend is ook dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaarde sjiitisch moslim te zijn. Toen u nogmaals werd gevraagd of u sjiitisch moslim bent antwoordde u bevestigend om pas later plotsklaps aan te geven dat u zich hebt bekeerd tot het christendom (CGVS, p. 3 en 4). U gaf aan dat uw partner H. zich reeds bekeerd had toen u hem leerde kennen (CGVS, p. 5). Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd echter eveneens een weigeringsbeslissing genomen, onder andere omdat hij niet aannemelijk had gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel ingegeven waren door een oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd waren door opportunisme. Gelet op bovenstaande dringt eenzelfde beslissing voor u zich op.”

Dienaangaande stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud “bijzonder zenuwachtig” was, dat zij het christendom nog aan het bestuderen was en dat zij de Bijbel niet vanbuiten kende. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoekster die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Een verzoekster moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van haar kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer een verzoekster afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor een verzoekster. Tevens dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat die in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en een directe aanleiding vormen voor het niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dat verzoekster het christendom nog aan het bestuderen was en de Bijbel nog niet vanbuiten kende, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij over het christendom méér kan vertellen dan enkel het element van de kruisiging van Jezus indien zij meent internationale bescherming te moeten vragen omdat zij zich wenst te bekeren tot het christendom. Dit klemt des te meer daar zij in haar verzoekschrift stelt dat “zij ervan overtuigd [was] dat zij zich wilde laten bekeren en dopen gezien zij heel haar leven had gezien welk leed haar vorig geloof haar had toegebracht en zij in het christendom de rust en vrede vond, net zoals haar man”, zodat, zoals hiervoor uiteengezet, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij aan de hand van gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan uiteenzetten wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, en dus waarom zij “in het christendom de rust en vrede vond”, *quod non*. Waar verzoekster ten stelligste betwist dat zij en haar echtgenoot zich louter uit opportunisme hebben bekeerd, dient erop gewezen dat in 's Raad arrest nr. 211 344 van 22 oktober 2018 inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot eveneens werd vastgesteld dat de bekering van haar echtgenoot ongeloofwaardig is, onder meer omwille van het opportunistisch karakter van deze bekering.

Het schrijven van een protestantse kerk uit Brugge van 9 juli 2018, toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 4), kan slechts aantonen dat verzoekster en haar echtgenoot vanaf 9 juli 2018 Bijbelstudieavonden hebben bijgewoond en wekelijks een kerkdienst bijwonen. Op zich toont dit document echter geenszins een geloofwaardige, persoonlijke overtuiging in hoofde van verzoekster om zich te bekeren tot het christendom aan.

Het schrijven van een protestantse kerk uit Brugge is op zich dan ook geenszins van aard het opportunistisch karakter van verzoeksters beweerd bekering tot het christendom weg te nemen of om op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing alsnog een ander licht te werpen.

Verder stelt verzoekster nog onder meer als volgt in haar verzoekschrift: *“Hoe zij tot haar geloof is gekomen is natuurlijk bijzonder persoonlijk en moeilijk onder woorden te brengen. Het is dan ook niet evident om dat in een stresvolle situatie zoals een asielse gehoor te vertellen. Verzoekende partij hoeft geen encyclopedische kennis te hebben van de bijbel om een echt christen te zijn.”* Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters verklaringen geenszins voldoen aan het hiervoor uiteengezette met betrekking tot hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht van een verzoekster die zich beweert te hebben bekeerd. Verder wordt nergens van verzoekster verwacht dat zij een encyclopedische kennis van de Bijbel zou moeten hebben.

Voorts kan verzoekster evenmin worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Het bestaat aldus niet enkel een subjectieve, maar ook objectieve vrees in hoofde van verzoekende partij. Verwerende partij mag dan twifelen aan de intenties van verzoekende partij om zich te bekeren, het feit is DAT zij zich bekeerd heeft, dat zij een leven als een christen leeft, en dat zij door de buitenwereld (en de mensen in haar land van herkomst) als een afvallige gezien wordt, wat uiteraard een reëel risico inhoudt voor het leven van verzoekende partij.”* Uit het voorgaande is immers gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan een oprechte bekering tot het christendom in hoofde van verzoekster (en haar echtgenoot). Aangezien het opportunistisch karakter van deze beweerde bekering reeds meermaals is komen vast te staan, kan niet worden ingezien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst niet gewoon haar eerdere, sjiitische geloofsovertuiging zou kunnen opnemen (zie ook *infra*). Verzoekster maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij door de buitenwereld/de mensen in haar land van herkomst zou worden gepercipieerd als een bekeerling tot het christendom.

Betreffende het gedwongen huwelijk waarvan verzoekster stelt het slachtoffer te zullen worden, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht:

“Vervolgens haalde u aan dat u gedwongen werd om te trouwen met generaal Y. en dat u daarom besliste naar Europa te vluchten met H. (CGVS, p. 7 en 8). Ook hier kan echter geen enkel geloof aan worden gehecht. Uw verklaringen zijn immers onwaarschijnlijk en weinig consistent.

Zo dient vooreerst opgemerkt dat uw kennis over de man aan wie u was uitgehuwelijkt beperkt is. Nochtans was hij de werkgever van uw vader en dorpshef van het dorp waar u uw ganse leven zou hebben doorgebracht (CGVS, p. 8). Zo kende u zijn volledige naam niet en waarom hij de titel van generaal draagt wist u evenmin. U wist weliswaar te zeggen dat hij getrouwd was en vier dochters had, doch u kende slechts twee van zijn dochters bij naam. Over zijn vrouw wist u buiten haar naam niets meer te vertellen (CGVS, p. 8).

Daarnaast zijn uw verklaringen en deze van H. allerminst consistent. Zo verklaarde hij dat hij u ontmoette toen u de afwas aan het doen was in een stroom en dat u hem toen vertelde over uw nakend gedwongen huwelijk (CGVS H., p. 13). Hij zou u toen gezegd hebben dat hij christen was en u voorgesteld hebben om samen met hem te vluchten (CGVS, p. 6). Uzelf bracht echter een andere versie van de feiten. U verklaarde immers dat H. naar uw woning kwam en vroeg naar uw vader. Uw ouders waren echter niet thuis, jullie begonnen een gesprek en u vertelde hem dat u tegen uw wil moest trouwen (CGVS, p. 7 en 8). Daarop vertelde H. u dat hij het land moest verlaten omdat hij zich bekeerd had tot het christendom en hij stelde u voor om met hem mee te gaan (CGVS p. 7 en 8). Dat u in een context als de Afghaanse aan een voor u onbekende man zou vertellen over uw problemen is allerminst aannemelijk. Dat u zomaar met hem zou meegaan naar Europa is nog minder geloofwaardig. Uw uitleg voor uw drastische beslissing om met een onbekende naar Europa te vertrekken, namelijk dat uw verloofde oud was en H. tenminste jong, overtuigt geenszins (CGVS, p. 9). Bevreemdend is ook dat u niet in het minst geschokt was toen H. u vertelde dat hij christen was geworden en dat u daar helemaal geen oordeel over had (CGVS, p. 9).”

Waar verzoekster dienaangaande in haar verzoekschrift aanvoert dat zij als vrouw altijd binnen diende te blijven, dat haar toestemming voor het huwelijk niet werd gevraagd en dat zij in het ongewisse werd gelaten over de man met wie zij diende te huwen, dient erop gewezen dat verzoekster heden internationale bescherming vraagt omwille van een gedwongen huwelijk, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de persoon met wie zij stelt te moeten huwen. Dit klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat generaal Y. de werkgever is van haar vader alsook het dorpshef van het dorp waar zij stelt haar hele leven tot aan haar vertrek naar België te hebben gewoond, zodat eens te meer kan worden verwacht dat zij afdoende gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen over deze persoon zou kunnen afleggen, *quod non*.

Bovendien maakte verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van haar bewering in haar verzoekschrift dat zij als vrouw altijd binnen diende te blijven toen haar vragen werden

gesteld over generaal Y. (gehoorverslag CGVS, p. 8), zodat de uiteenzetting in het verzoekschrift slechts een *post factum*-bewering betreft.

Waar verzoekster vervolgens in haar verzoekschrift stelt als volgt: “*Verzoekende partij heeft verschillende keren met haar echtgenoot gehad over zijn geloof en hij vroeg haar verschillende keren om met hem mee te vluchten en zo haar nakende gedwongen huwelijk te ontlopen. Zij hebben hierover gesproken aan de stroom, maar ook bij haar thuis. Verwerende partij focust zich op pietluttigheden die er simpelweg niet toe doen! Dat verwerende partij de gang van zaken ‘weinig waarschijnlijk’ vindt, is natuurlijk geen ernstig argument en kan door verzoekende partij onmogelijk weerlegd worden.*”, komt zij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het op gekunstelde *post factum*-wijze trachten te verzoenen van de verklaringen van haar en haar echtgenoot. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. De woorden “*weinig waarschijnlijk*” komen in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing niet voor.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

“*De door u voorgelegde taskara kan aan bovenstaande niets wijzigen. Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.*”

Verzoekster voert dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermog aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Het schrijven van een protestantse kerk in Brugge (verzoekschrift, stuk 4) werd hoger reeds besproken (zie *supra*).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat haar “*bijzonder kwetsbaar profiel*” niet uit het oog mag worden verloren en dat zij “*na al die jaren in Europa*” is verwesterd en gevaar loopt op vervolging, dient vastgesteld dat verzoekster nooit eerder melding maakte van een dergelijke vrees voor vervolging. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig. Tevens dient vastgesteld dat verzoekster deze beweerde vrees voor vervolging in haar verzoekschrift geenszins *in concreto* uiteenzet en niet verder komt dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Hoger kwam reeds vast te staan dat een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat teneinde een voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken (zie *supra*).

Mede gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters beweerde bekering tot het christendom (zie *supra*), dient bovendien vastgesteld dat verzoekster geen enkele melding maakte van eventuele problemen omwille van haar sjiitische geloofsovertuiging of omwille van haar etnische origine als Hazara. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster persoonlijk geen vrees voor vervolging kent in haar land van herkomst omwille van haar geloofsovertuiging en/of haar etnische origine. Eveneens dient vastgesteld dat, voor zover hieraan enig geloof kan worden gehecht - *quod non* -, verzoekster evenmin melding maakte van persoonlijke problemen doordat haar echtgenoot zijn land van herkomst ontvluchtte in 2009 omwille van de problemen van diens vader.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt:

“*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere*

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat voorgaande analyse heden nog steeds actueel en correct is. De informatie van verzoekster (verzoekschrift, stuk 3) ligt in dezelfde lijn als voormelde informatie van de commissaris-generaal en kan dan ook op het voorgaande geen ander licht werpen. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse over de Behsuddistricten in de provincie Wardak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder dient vastgesteld dat verzoekster over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in de stad Kabul.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekster op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoekster zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 en het rapport "EASO Country of Origin Information

Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoek om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit het administratief dossier van uw echtgenoot blijkt dat hij afkomstig is uit de stad Kabul. Er kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat u als zijn partner over voldoende familiebanden beschikt om zich bij terugkeer naar Afghanistan met hem te vestigen in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster.

Mede gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters beweerde bekering tot het christendom (zie *supra*), dient, rekening houdend met voormelde door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8), bovendien nogmaals vastgesteld dat verzoekster geen enkele melding maakte van eventuele problemen omwille van haar sjiitische geloofsovertuiging of omwille van haar etnische origine als Hazara. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster persoonlijk geen vrees voor vervolging kent in haar land van herkomst omwille van haar geloofsovertuiging en/of haar etnische origine en dat deze elementen dan ook evenmin een belemmering vormen in haren hoofde voor een terugkeer naar de stad Kabul in het kader van artikel 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Gezien het voorgaande wordt de hiervoor geciteerde analyse van het intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekster in de stad Kabul door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER